

บทที่ 4

สำนักนั้นมิชื่อว่ามีแม่แต่เดี

ไม่ทันที่น้ำหมึกเขียนคำสั่งแต่งตั้งคุณแม่แบร์นาร์ดจะแห้ง คุณแม่แบร์นาร์ดก็เขียนจดหมายถึงท่านสังฆราชเปร์โรส จุดมุ่งหมายของท่านไม่เพียงแต่เรียนให้ท่านสังฆราชรับทราบถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นในสำนักของคณะออร์สุลินเท่านั้น แต่เพื่อแสดงความเคารพนับถือฐานะบุตรของท่านสังฆราชด้วย จดหมายนั้นมีความว่า:

ท่านมหาธิการิณีได้มอบหมายไว้วางใจให้ดิฉันรับหน้าที่เป็นอธิการิณี ณ สำนักคณะออร์สุลินที่กรุงเทพฯ ฯฯฯ ที่เคารพ สิ่งแรกที่ดิฉันอยากจะทำคือ ขอคำอวยพรจาก ฯฯฯฯ ในฐานะที่ท่านเป็นบิดา และขอเรียนยืนยันแก่ท่านว่า ดิฉันมีความเคารพต่อท่านอย่างเต็มเปี่ยม ดิฉันมั่นใจว่า ฯฯฯฯ และดิฉันจะทำงานธรรมชาติ ณ ที่นี้ร่วมกัน โดยมีวิสัยทัศน์และความมุ่งมั่นร่วมกันคือเพื่อเผยแผ่อาณาจักรของพระคริสตเจ้า

จดหมายฉบับนี้มีจุดหมายมากกว่าจะเรียนให้ท่านสังฆราชทราบเป็นทางการเท่านั้น แต่เป็นความพยายามทางการทูตที่จะช่วยกอบกู้สถานการณ์อันร้ายแรงที่ผ่านมา ทางกรุงโรมเห็นชัดว่าความสัมพันธ์ระหว่างสำนักคณะออร์สุลินกับท่านสังฆราชไม่สู้ดีนัก ในจดหมายที่เป็นทางการเพื่อเรียนท่านสังฆราชเรื่องคุณแม่แซงต์ฌอง มาร์แตง ได้รับตำแหน่งเป็นมหาธิการิณีของคณะออร์สุลินเป็นจดหมายที่แสดงการขอภัยที่ทำให้ท่านสังฆราชมีปัญหาด้วย ท่านสังฆราชได้ตอบมาว่า “ตอนท้ายจดหมายที่เลขานุการของท่านได้เขียนขอภัยที่ทำให้ข้าพเจ้าเดือดเนื้อร้อนใจไปด้วยนั้น กระผมขอเรียนตรง ๆ ว่า โปรดอย่าพูดหรือคิดถึงเรื่องนี้อีกต่อไปเลย”

แต่สภาพอันร้ายแรงนี้เป็นเรื่องที่ซิสเตอร์ชาวคณะออร์สุลินสามคนในกรุงเทพฯ ฯฯฯ ลืมได้ชั่วคราว พอถึงสัปดาห์ที่สามของเดือนตุลาคม พวกเธอก็รับทราบว่าคุณแม่แซงต์ฌอง มาร์แตงได้รับเลือกเป็นมหาธิการิณี และคุณแม่แบร์นาร์ด มังแซล ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนที่เหนียวแน่นของพวกเธอได้รับแต่งตั้งเป็นอธิการิณีคนใหม่ของตน พอวันที่ 19 พฤศจิกายน คุณแม่แบร์นาร์ดได้โดยสารเรือจากเมืองมาเซย์โดยไม่แวะที่ชวา ที่ซึ่งท่านได้อยู่ ณ ที่นั้นนานถึง 17 ปีในฐานะธรรมชาติ วันที่ 13 ธันวาคม คุณแม่แบร์นาร์ด และผู้ร่วมทางคือซิสเตอร์เทเรซา ชิโต (Teresa Cito) เป็นชาวอิตาลีเดินทางมาทำหน้าที่รับงานบ้าน ได้มาถึงสิงคโปร์ อีกเก้าวันต่อมา ก็มาถึงกรุงเทพฯ ฯฯฯ ผู้บันทึกเหตุการณ์ได้บันทึกไว้ว่า “ไม่มีคำพูดใดจะบรรยายความสุขในวันนั้นได้! ลีโมงเย็นวันนั้น ซิสเตอร์เทเรส

แวดล้อมด้วยนักเรียน โตกลุ่มหนึ่งได้ไปยังท่าเรือเพื่อต้อนรับ ‘ทูตที่สวรรค์ส่งมา’ ที่อารามของเรามี การฉลองกันยกใหญ่!”

คริสต์มาสครั้งที่สามของชาวอูร์สุลินคราวนี้ต่างไปจากคริสต์มาสครั้งแรกซึ่งเธอติดโรคไข้ รากสาดอย่างหนัก และต่างไปจากคริสต์มาสครั้งที่สอง ซึ่งคราวนั้นดูเหมือนว่า เสียงที่ร่ำร้องขอให้ ช่วยของพวกเขาไม่ได้ไปถึงหูที่หนวกอ้อเลย!

ในที่สุดซิสเตอร์เทเรสสามารถวางมือจากภาระที่ทำให้เธออ่อนเปลี้ยจนแทบไม่อาจทำ อะไรได้อีก ประสบการณ์เป็นเวลาหลายปีในด้านธรรมทูตของคุณแม่แบร์นาร์ดีทิวา ควบคู่กับ จิตใจกระตือรือร้นเป็นพิเศษในงานธรรมทูต ทำให้คุณแม่แบร์นาร์ดีเป็นผู้สืบตำแหน่งที่โดดเด่นต่อ จากซิสเตอร์เทเรส คุณแม่แบร์นาร์ดีรู้ได้ทันทีถึงความยากลำบากต่าง ๆ ที่ทำให้ท่านตื่นตัว และ ภายในสองสัปดาห์ที่ท่านมาถึงสยาม ท่านก็เขียนถึงคุณแม่แซงต์ฌอง มาร์แตง ประมุขสถานการณื เท้าที่มองเห็น ได้อย่างน่าทึ่ง “ด้วยการกระทำที่ออกจะเกินเลย อันเป็นผลมาจากการขาด ประสบการณ์ รวมทั้งคำแนะนำที่ไม่เหมาะสมที่กรุงเทพฯ ๑ นี้ ทำให้ท่านสังฆราชเปร์โรสเสียใจ อย่างยิ่ง” คุณแม่แบร์นาร์ดีอธิบายว่า ท่าทีของท่านสังฆราชเป็นไปเยี่ยงบิดา จนกระทั่งถึงเวลาที่เห็น ได้ชัดว่าความเห็นของท่านไม่ได้รับการยอมรับ

ซิสเตอร์เทเรสผู้มีอายุน้อยและขาดประสบการณ์ ก็รีบเกินไปที่รับ “คำแนะนำจาก ผู้อำนวยการสำนักธรรมทูต คือคุณพ่อโซแรง พระสงฆ์หนุ่มผู้มีหลักการขัดแย้งกับท่านสังฆราช” ซิสเตอร์เทเรสพยายามที่จะปฏิบัติอย่างตรงตามกฎวินัยของคณะ เธอถือเอาระเบียบแบบแผนของ เขตพรตเป็นเรื่องสำคัญเหนือเรื่องอื่นใด โดยยืนยันว่าสำนักของเธอต้องทำพิธีมิสซาทุกวันแม้จะมี ค่าค่านต่าง ๆ จากท่านสังฆราชเปร์โรส คุณแม่แบร์นาร์ดีอธิบายว่า “คนจีนกำลังคิดว่าคนถูกแย่ง เอามิสซาสำหรับพวกคนไปเพื่อทำสำหรับซิสเตอร์สามคนและเด็กกำพร้า 14 คน จึงไม่พอใจ และ ยิ่งไม่พอใจมากขึ้นเมื่อซิสเตอร์หยุดสอนที่โรงเรียนจีน พวกเราอยู่ห่างจากโบสถ์เพียงห้าเมตร ท่าน สังฆราชบอกว่าคนจีนชาวคริสต์ตั้งหลายร้อยคนไม่มีโอกาสได้รับศีลด้วยเหตุนี้”

ถึงจะมีเรื่องยุ่งยากต่าง ๆ ซิสเตอร์เหล่านี้ก็ได้ทำสิ่งดี ๆ เป็นอันมาก “งานของเราแม้จะเล็ก แต่ก็เจริญรุดหน้า” คุณแม่แบร์นาร์ดีเขียนในจดหมายฉบับเดียวกัน มีสิ่งหนึ่งที่ซิสเตอร์เทเรสกล่าว ได้ไม่ผิดพลาดคือ ชาวคณะอูร์สุลินต้องมีที่ดินสำหรับสำนักมากกว่านี้ คุณแม่แบร์นาร์ดีอธิบายว่า “เมื่อนั้นเราก็จะสามารถก่อตั้งคณะของเราได้ในสยามและทำงานแพร่ธรรมได้” แต่คุณแม่คิดว่า เรื่องนี้ไม่ควรทำโดยปิดสำนักที่วัดกาลหว่าร์ ชาวคณะอูร์สุลินยังต้องอยู่ที่นั่นและดำเนินงานใน โรงเรียนจีนอันยากไร้ต่อไป ในยามที่งานแพร่ธรรมของชาวคณะเจริญรุ่งเรืองขึ้น คุณแม่แบร์นาร์ ดลงท้ายจดหมายฉบับนี้ว่า “ดิฉันเรียนขอร้องคุณแม่ ขอให้พวกเราได้อยู่ในประเทศที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า นี้ต่อไป ณ ที่นี้ ยังมีงานที่คุ้มค่ากับคณะอูร์สุลินแห่งสหภาพโรมันของเรา และคุ้มกับดวงใจของคุณแม่ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยงานธรรมทูต”

ในขณะที่ซิสเตอร์เทเรสต้องใช้เวลาหลายเดือนเพื่อรอคำตอบจากกรุงโรม คุณแม่แบร์นาร์ดีโดยการสนับสนุนของผู้ใหญ่ที่พร้อมจะรับฟังและตัดสินใจ กลับใช้เวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์เพื่อรอรับการอนุมัติครั้งสำคัญ กลางเดือนกุมภาพันธ์ ท่านก็ได้รับอนุมัติให้ยืมเงินจำนวนหนึ่งเพื่อซื้อที่ดิน ภายในเวลาไม่กี่วัน คุณแม่แบร์นาร์ดีก็ออกสืบหาทำเลที่ดินที่จะใช้ก่อตั้งสำนักใหม่ของคณะออร์สุลิน

ระหว่างเทศกาลฉลองปาสกา⁵ คณะออร์สุลินก็ได้พบที่ดินซึ่งมีอาคารหลังหนึ่งสร้างอยู่แล้ว มีลักษณะที่เหมาะสมกับความต้องการของคณะ แม้ว่าคุณแม่แบร์นาร์ดีมีประสบการณ์น้อยมากเกี่ยวกับการเงิน ตามที่ท่านเรียนอธิบายท่านมหาสิริคุณแม่แซงต์มอง ท่านสังฆราชแปร์โรสซึ่งรู้จักกรุงเทพฯ ๗ เป็นอย่างดีได้ช่วยเหลือเป็นอันมาก ท่านแปร์โรสแนะนำให้ซื้อที่ดินทั้งหมดที่ต้องการทันทีเพื่อเจ้าของที่ดินจะไม่สามารถขึ้นราคาตอนหลัง ท่านยังแนะนำให้ทำการกู้เงินในสยาม แม้ดูเหมือนว่าจะต้องเสียดอกเบี้ยแพงกว่า ท่านก็ให้ความมั่นใจว่าชาวออร์สุลินจะสามารถจ่ายดอกเบี้ยได้

ความกังวลอีกอย่างหนึ่งที่บังคับให้คุณแม่แบร์นาร์ดีต้องคิดคือ ปัญหาเรื่องบุคลากร ซิสเตอร์ชาวอิตาลีที่ท่านพามาด้วย กำลังพยายามอย่างเต็มที่ที่จะเรียนภาษาฝรั่งเศสและภาษาไทย ซิสเตอร์เทเรซา ซิตี ทำงานคร่ำอย่างหนัก แต่น่าเสียดายที่เธอทำครัวไม่เป็น “อาหารที่เป็นประโยชน์แก่ร่างกายและอร่อย เป็นสิ่งจำเป็นในประเทศที่มีภูมิอากาศอย่างนี้” ชาวคณะควรจะอยู่ดีกว่านี้มากถ้ามีซิสเตอร์อีกคนที่สามารถช่วยดูแลงานครัวให้

และสิ่งที่สำคัญกว่านั้น คือจะต้องมีซิสเตอร์อีกหลายคนสำหรับงานในโรงเรียน ปีนั้นซิสเตอร์อีกแอสกลูแลโรงเรียนนักเรียนยากจน มีครูไทยหลายคนเป็นผู้ช่วยงานก็ไปได้ดีพอ สิ่งที่ยากก็คือต้องหาครูที่จะสอนภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษ คนไทยมีความสนใจเป็นพิเศษในการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นที่เรียนภาษาอังกฤษมีนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น **49** คน แต่ชั้นที่สอนภาษาฝรั่งเศสมีคนน้อยกว่ามาก คือมีนักเรียนสมัครเรียนเพียง **3** คนในเวลานั้น

การที่คนขาดความสนใจในภาษาฝรั่งเศสเป็นความกังวลที่ฝังแน่นในใจของคุณแม่แบร์นาร์ดี ขณะที่ท่านยอมรับว่าความสนใจในภาษาอังกฤษครอบงำอยู่ในสยาม แต่ท่านก็รู้สึกอย่างหนักแน่นว่า คณะควรยึดถือว่าได้สืบทอดมาจากมิสซังฝรั่งเศส ด้วยเหตุนี้แม้ท่านจะรู้ถึงความจำเป็นที่จะต้องมีซิสเตอร์ที่สามารถสอนภาษาอังกฤษได้ ท่านก็ยังกังวลเกี่ยวกับการผดุงจิตตารมณ์แบบฝรั่งเศสของสำนัก ถ้าหากว่าซิสเตอร์ที่พูดภาษาอังกฤษมีจำนวนมากกว่าเสีย คุณแม่เห็นว่าแนวคิดที่สำคัญคือ ควรมีซิสเตอร์ชาวฝรั่งเศสที่ได้รับการศึกษามาเป็นอย่างดีในภาษาอังกฤษ ด้วยความรู้สึกลึกซึ้งเช่นนี้ คุณแม่จึงเขียนจดหมายเปิดผนึกไปยังคณะออร์สุลินแห่งเมืองซาเวนธัม (Saverthem) ในประเทศเบลเยียม มีความว่า:

ดิฉันขอกล่าวคำสวัสดิ์แก่ชาวคณะที่มีจิตใจแบบชาวฝรั่งเศส ขอเรียนท่านว่า จะมีแก้ไขที่จะมาช่วยสอนภาษาฝรั่งเศสในกรุงเทพ! ยิ่งกว่านั้น ขอให้แก้ไขเห็นแก่อิทธิพลแบบฝรั่งเศสในคณะของเรา ซึ่งในฐานะที่เป็นสำนักกรรมทูตฝรั่งเศส ก็ควรจะมีสมาชิกของคณะที่เป็นชาวฝรั่งเศสเป็นส่วนใหญ่ ทว่าสำนักของเรามีชาวฝรั่งเศสเพียงสองคน !

ขณะนั้นทั้งที่อากาศร้อนแรงในฤดูร้อน คุณแม่แบร์นาร์ดยิ่งเพิ่มความพยายามเป็นสองเท่าเพื่อหาทางให้ได้เงินเพื่อซื้อที่ดิน เดือนพฤษภาคม ท่านได้รับนัดหมายพบเมอร์ซีเออร์โปแลง (M Polain) เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ชาวเบลเยียมในสยาม ท่านผู้นี้มี ความสนใจและยินดีส่งเสริมคณะออร์ดูลินอย่างยิ่ง แต่ไม่อาจให้ความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมได้ ท่านได้เขียนถึงคุณแม่แบร์นาร์ด หลังจากได้พบปะสัมภาษณ์กันแล้วว่า “ผมมั่นใจสนิททีเดียวว่า คุณแม่จะต้องได้รับความสำเร็จ” คำพูดเช่นนี้เป็นเพียงคำยกยอ แต่ไม่อาจช่วยอะไรได้จริงจาง อย่างไรก็ตาม คุณแม่แบร์นาร์ดไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ วันที่ 3 พฤษภาคม ท่านจึงเขียนจดหมายถึงเพื่อนคนหนึ่งซึ่งว่า “เมื่อได้รับคำอนุมัติด่วนของท่านสังฆราชดิฉันกำลังเขียนถึงบิชอปที่ร่ำรวยที่สุดในโลกคือ เฮนรี ฟอร์ด ช่างบังอาจนี่กระไร! แต่บางทีก็จำเป็นต้องทำเช่นนั้น !” แต่คำตอบจากเฮนรี ฟอร์ดไม่มีบันทึกไว้

แม้ว่าเมอร์ซีเออร์โปแลงไม่อาจช่วยเรื่องทุนก็จริง แต่ก็สามารถให้ข้อมูลที่สำคัญบางอย่างได้ พอปลายเดือนพฤษภาคม ท่านพบอาคารหลังหนึ่งซึ่งเป็นของสมาคมอังกฤษที่ตั้งใจจะขายในราคาไม่แพง คุณแม่แบร์นาร์ดเขียนถึงคุณแม่แซงต์ฌองว่า บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ในทำเลที่ดีเยี่ยม อยู่ใกล้สถานทูต อากาศดี มีที่ว่างพอขยับขยายได้ ตัวอาคารเป็นไม้ ไม่มีห้องใต้ดิน แต่มีเสารับตัวอาคารตามลักษณะของบ้านคนไทย โชคดีที่บริเวณนั้นมีทั้งน้ำและไฟฟ้า มีคลองสายหนึ่งอยู่ใกล้ ๆ ซึ่งทำให้บริเวณนั้นมีบรรยากาศรื่นรมย์

คุณแม่แบร์นาร์ดผู้เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น แทบจะยังไม่ทันเห็นตัวอาคารละเอียด ท่านก็วางแผนการใช้อาคารหลังนั้นแล้ว คืออาคารด้านขวามือ ซึ่งแยกออกไปเป็นส่วนหนึ่ง ถือเป็นเขตพรตสำหรับคณะออร์ดูลิน ทางซ้ายมือเป็นเขตสำหรับนักเรียนประจำ แล้วจะค่อย ๆ สร้างเรือนสำหรับเด็กกำพร้า โรงเรียนสำหรับนักเรียนยากจนและแผนกอนุบาล คราวนี้คณะออร์ดูลินก็จะตั้งโรงเรียนมัธยมได้ตามที่ท่านสังฆราชอยากให้ทำ ถ้ามีครูเพิ่มอีกสัก 2-3 คนสำหรับสอนภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส งานนี้จะต้องค่อยเป็นค่อยไปตามกำลังของคณะซึ่งไม่มีนักบวชคณะใดที่นี้จะทำงานแบบนี้ คุณแม่แบร์นาร์ดแน่ใจว่านี่เป็นโอกาสของคณะออร์ดูลิน ขอได้โปรดอนุมัติท่านั้น ในเดือนสิงหาคมจะเริ่มเจรจาต่อรอง จะตกลงซื้อขายกันให้แล้วเสร็จในเดือนธันวาคม และอาจเริ่มเปิดสอนได้เมื่อเปิดเทอมใหม่ในเดือนกุมภาพันธ์

การดำเนินงานด้วยความกระตือรือร้นแทบไม่ได้หายใจของคุณแม่แบร์นาร์ดนั้น ท่านสังฆราชเปร์โรสได้กล่าวสนับสนุนอย่างเต็มที่ โดยได้เขียนถึงคุณแม่แซงต์ฌอง เมื่อวันที่ 30

พฤษภาคม กล่าวถึงข้อดีของสถานที่นี้ว่า “สถานที่นี้ตั้งอยู่ในทำเลดี ใกล้ตัวเมือง ซิดนีย์ เป็นทำเลที่มีบ้านเรือนอยู่ห่าง ๆ กัน ไปมาได้โดยอาศัยรถรางโดยสารซึ่งอยู่ห่างไปราว 400 เมตร” ในจดหมายฉบับนี้ ท่านสังฆราชย้ำถึงความกังวลใจของคุณแม่แบร์นาร์ดีที่ต้องการหาครูที่มีความสามารถในการสอนด้วย ท่านอธิบายถึงความจำเป็นสำหรับซิสเตอร์ที่จะต้องมีการประกาศนียบัตรครูด้วยว่า “การที่ข้าพเจ้าเน้นเรื่องที่คุณครูต้องมีประกาศนียบัตรครูนั้นน่าจะทำให้ท่านหัวเราะ แต่เราอยู่ในประเทศตะวันออกเป็นถิ่นใหม่ ที่ซึ่งประชาชนรู้สึกว่าคุณครูสำคัญมากในเรื่องการแสดงตัวว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติบุคลากรจะต้องแสดงออกให้พวกเขาเกิดความเชื่อถือตั้งแต่แรก”

ความกังวลใจเรื่องต่อไปคือ อนาคตของโรงเรียนจีนที่วัดกาลหวาร์ วันที่ 21 สิงหาคม ซิสเตอร์อักแนสได้เขียนถึงกรุงโรม กล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องคงโรงเรียนจีนที่วัดกาลหวาร์ไว้ โดยเฉพาะต้องเลี้ยงดูเด็กกำพร้าที่นั่น ดึกว่าจะย้ายเด็กเหล่านี้ไปอยู่ที่ใหม่ เด็กพวกนี้ยากจนยังไม่ได้ถูกอบรมให้มีระเบียบเรียบร้อย แต่ก็หยังในตัวเอง เด็กเหล่านี้จะรู้สึกไร้ราวนใจ หากว่าจะต้องอยู่ในสถานที่ที่เขาไม่รู้สึกว่ารู้สึกเป็นบ้านของตน คุณแม่แบร์นาร์ดีก็ย้ำความเห็นของซิสเตอร์อักแนส แต่ด้วยน้ำเสียงที่แตกต่างออกไป “ถ้าเราเอาเด็กกำพร้าเหล่านี้ไปยังบ้านใหม่ เราก็จะมีเด็กตัวน้อย ๆ วิ่งเล่นอยู่ทุกแห่ง ซึ่งจะทำให้การตั้งโรงเรียนประจำในถิ่นของคนชั้นสูงในถิ่นที่เป็นศูนย์กลางของสถานทูตต่าง ๆ ทั้งไม่ไกลจากวังหลวงต้องจบสิ้นลง!”

มิใช่ว่าคุณแม่แบร์นาร์ดีจะไม่ใส่ใจถึงความจำเป็นต่าง ๆ ของพวกเด็กคนยาก แต่วิสัยทัศน์ของท่านเกี่ยวกับกระแสเรียกของคณะอัครสุลิน คือการก่อตั้งโรงเรียนชั้นเยี่ยม เพื่อจะดึงนักเรียนมาจากคนชั้นสูงในสังคม อย่างไรก็ตามสำหรับซิสเตอร์อักแนส ความอยู่ดีมีสุขของเด็กกำพร้าเป็นสิ่งแรกที่เธอเป็นห่วง แม้ว่าการรักษาโรงเรียนที่วัดกาลหวาร์ให้คงอยู่ ทำให้เธอจำเป็นต้องสละการอยู่ร่วมคณะกับซิสเตอร์อื่น ๆ ก็ต้องแยกกันอยู่เมื่อโรงเรียนแห่งใหม่เปิดทำการสอน ซิสเตอร์สองท่านจะยังคงอยู่ที่วัดกาลหวาร์เพื่อดูแลเด็ก ๆ เห็นได้ชัดว่าหัวใจของซิสเตอร์อักแนสฝังใฝ่ที่จะอยู่ในบ้านหลังน้อยที่ซึ่งเธอได้เริ่มต้นชีวิตของเธอในฐานะธรรมทูต

หนึ่งเดือนต่อมา เธอได้เขียนจดหมายถึงกรุงโรมอีก บรรยายความหวังของเธอว่า วันหนึ่งงานของพวกเธอจะขยายขอบเขตออกไป และเปิดโรงเรียนอนุบาลขึ้น เธอเขียนไปว่า “สำนักใหม่ของเรากำลังเจริญรุ่งเรือง เด็กกำพร้าตัวน้อย ๆ ของเราก็เรียบร้อยขึ้น แต่เด็กโต ๆ อบรมได้ยากที่สุด เพราะเขาอายุมากแล้วเมื่อมาอยู่กับเรา ระเบียบวินัยเป็นเรื่องที่ทำให้เขาลำบากใจ แต่เขาก็มีโอกาสปรับตัวได้”

การตัดสินใจที่จะรักษาโรงเรียนที่วัดกาลหวาร์ไว้เป็นเรื่องลำบากใจ เพราะชาวคณะอัครสุลินต้องแยกกันอยู่ แต่ชาวคณะก็มีอิสระที่จะเสี่ยงทำแบบนี้เพื่อให้งานเป็นรูปร่างมากขึ้น ทางกรุงโรมเมื่ออนุมติให้ก่อตั้งสำนักได้ ก็ดำเนินการต่อไปเรื่องหาซิสเตอร์เป็นธรรมทูตเพิ่มเติม ในเดือนกันยายน คุณแม่แบร์นาร์ดีได้รับทราบว่ามีซิสเตอร์จำนวนสี่หรือห้าท่านจะมาร่วมงานก่อนปีใหม่ คุณแม่แบร์นาร์ดีร้อนใจใคร่จะรู้ชื่อของซิสเตอร์เหล่านั้น ด้วยหวังว่าอย่างน้อยที่สุดจะมีซิสเตอร์คน

หนึ่งหรือสองคนเป็นชาวฝรั่งเศส แต่เรื่องนี้ไม่เป็นไปตามคาดเพราะธรรมชาติที่มาใหม่เป็นรุ่นแรก นั้นสองคนเป็นชาวอิตาลี คนหนึ่งเป็นชาวฮอลันดา คนหนึ่งเป็นชาวเบลเยียม และอีกคนหนึ่งเป็นชาวอเมริกัน

วันที่ **20** กันยายน **1927** ไม่นานหลังจากที่คุณแม่แบร์นาร์ตมาสู่สยาม ก็มีจดหมายฉบับหนึ่งจากสำนักมหาธิการิณีซึ่งได้ยืนยันเป็นทางการต่อคำร้องขอหลายครั้งของคุณแม่แบร์นาร์ต ให้โรงเรียนที่จะสร้างขึ้นใหม่นี้เป็นโรงเรียนที่อุทิศถวายแด่แม่พระโดยใช้ชื่อว่า 'มาแตร์ เดอ' ส่วนโรงเรียนที่วัดกาลหว่าร์ให้เปิดต่อไปโดยซิสเตอร์สองหรือสามท่านดูแล เครื่องแบบคณะอูร์สุลินให้เปลี่ยนผ้าคลุมศีรษะเป็นผ้าสีขาว เพราะสยามเป็นประเทศที่มีอากาศร้อน และให้ใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาสำหรับคณะ

เวลานั้นที่กรุงปารีส ชาวคณะอูร์สุลินหกท่านได้มารวมตัวกันเพื่อเตรียมเดินทางมาตะวันออก ท่านเหล่านั้นได้แก่ ซิสเตอร์มารี กาบรีแอล วาน นิลียุกต์ (**Marie Gabrielle van Nieuwkyk**) มาจากสำนักเมืองกรูเบนเวอร์ส (**Grubbenvorst**) ประเทศฮอลันดา ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด 'ไซมอนส์' (**Marie de Lourdes Simons**) จากสำนักเมืองนิวโรแชล (**New Rochelle**) สหรัฐอเมริกา ซิสเตอร์มาเรีย ลูอิซา เยมินาติ (**Maria Luisa Geminati**) จากสำนักเมืองคาลวิ (**Calvi**) อิตาลี ซิสเตอร์ลอเรนซินา เบลอตติ (**Lorenzina Belotti**) จากสำนักเมืองคาลวิเหมือนกัน ซิสเตอร์มารี ชาญู แตร์ราส (**Marie Jeanne Terrace**) จากสำนักเมืองซาเวนเชม ประเทศเบลเยียม และซิสเตอร์กุนิกันเด เบคซาร์ (**Kunigunde Bajczar**) จากสำนักเมืองบูคาเปสต์ ซึ่งมีปลายทางจะไปยังสำนักในประเทศจีน การเดินทางจากเมืองมาเซย์มายังกรุงเทพฯ ฯ นั้นได้เล่าไว้อย่างละเอียดในจดหมายที่ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ดได้เขียนไปถึงครอบครัวของเธอ ถึงสำนักเดิมของเธอที่เมืองนิวโรแชล และถึงคุณแม่แซงค์ฌอง มาร์แตง ผู้ซึ่งเคยเป็นนวกาจารย์ของเธอที่เมืองโบยังซี วันที่ **21** ตุลาคม คณะอูร์สุลินกลุ่มนี้ออกจากเมืองมาเซย์โดยสารเรือ **โพล เลอคาร์ด** (**Paul Leca**) พร้อมกับนักบวชอื่น ๆ อีก **49** ท่าน ซึ่งล้วนมีจุดหมายปลายทางที่ตะวันออกไกล เรือแล่นไปตามชายฝั่งประเทศอิตาลี ผ่านเกาะคอร์ซิกา ซาคินี และสตรอมโบลิ สู่ปอร์ตซาอิด และโคลอมโบ เรือมาถึงสิงคโปร์วันที่ **16** พฤศจิกายน ชาวคณะนักบวชที่ร่วมเดินทางมาก็กล่าวอำลาซิสเตอร์กุนิกันเดซึ่งจะเดินทางต่อไปยังฮ่องกงและต่อไปยังชัวเถา ตอนบ่ายวันที่ **17** พฤศจิกายน ชาวอูร์สุลินก็ลงเรือต่อการเดินทางโดยเรือ **กิสตรา** (**Kistra**) ซึ่งเป็นเรือกลไฟของบริษัทบริติชอินเดียนการเดินเรือ เป็นช่วงสุดท้ายของการเดินทาง ชาวคณะอูร์สุลินเป็นผู้โดยสารกลุ่มเดียวที่เหลืออยู่ และได้รับความเอาใจใส่อย่างดีจากกัปตันเรือชาวสกอต อีกสี่วันต่อมา ตอนเช้าวันที่ **21** พฤศจิกายน ชาวคณะอูร์สุลินก็มาถึงกรุงเทพฯ ฯ นับได้หนึ่งเดือนเต็มตั้งแต่พวกเขาเดินทางจากเมืองมาเซย์

ผู้ที่กำลังรออยู่ที่ท่าเรือเพื่อต้อนรับชาวคณะที่มาก็คือคุณแม่แบร์นาร์ต ซิสเตอร์เทเรส และคุณพ่อโซแรง ผู้อำนวยการสำนักธรรมชาติ แล้วคณะทั้งหมดก็ลงเรือยนต์ล่องไปตามลำน้ำเจ้าพระยาสู่อาสนวิหารของท่านสังฆราช รับศีลมหาสนิท แล้วก็ลงเรือยนต์ต่อไปยังสำนักของคณะ

ออร์สุลินที่วัดกาลหวาร์ ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด ไม่ยอมเสียเวลาเลย เธอได้เขียนจดหมายถึงสำนักของ
เธอที่เมืองนอก บรรยายสิ่งที่เธอได้พบเห็นด้วยความสนเท่ห์ว่าล้วนแล้วแต่ “ดี” ทั้งนั้น ในจดหมาย
นั้นเล่าว่า:

ตัวบ้านใหญ่กว่าและน่าอยู่กว่าที่ดิฉันคาดคิด ห้องเรียนก็น่าดูมาก โบสถ์ก็ใหญ่มีขนาดราว
ห้องสมุดบลู ไลบรารี (*Blue Library*) ที่คาสเซิล (อารามของสำนักออร์สุลินที่เมืองนิวโร
แซล) ห้องนอนของเราที่สบายทีเดียว พวกเราอยู่กันห้าคน มีเตียงใหญ่และมุ้งกันยุง เตียง
นอนไม่มีสปริงมีแต่ไม้กระดานรองรับที่นอนบาง ๆ ซึ่งหนาราว 2 นิ้ว

จดหมายที่เธอเขียนถึงบิดามารดาของเธอและถึงคุณแม่แซงต์ฌอง มาร์แตงมีข้อความอย่าง
เดียวกัน ที่อ่านแล้วทำให้รู้สึกสะอึกคือตอนที่เธอกล่าวว่า “ตัวบ้านดีกว่าที่ดิฉันคาดคิดไว้ แต่สำหรับ
คนอื่น ๆ แล้วอาจถือว่าแย่” ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด ค้นกับการนอนในห้องนอนรวมที่แออัด และมี
เตียงนอนขนาดเตียงสนามที่เมืองนิวโรแซลมาแล้ว เธอจึงเห็นว่าสภาพความเป็นอยู่ในสยาม
ขณะนั้นดีเกินพอ “เท่าที่ดิฉันเห็นก็ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง” เธอเขียนถึงคุณแม่แซงต์ฌอง มาร์
แตง ดังกล่าว...

คุณแม่แบร์นาร์ด์รู้สึกยินดีมากที่มีซิสเตอร์มาใหม่ ท่านได้เขียนถึงกรุงโรมทันทีว่า
“ขอขอบพระคุณคุณแม่ที่ได้มอบซิสเตอร์ชาวคณะออร์สุลินที่น่ารักกลุ่มนี้ที่ท่านได้คัดเลือกแล้วมาให้
พวกเราค่ะ ที่จริงยังขาดซิสเตอร์ชาวฝรั่งเศส แต่ดิฉันหวังว่าจะมีเมื่อถึงเวลา” คุณแม่แบร์นาร์ด์มอบ
หมายงานให้ซิสเตอร์เหล่านั้นทันทีคือ ซิสเตอร์มารี ซาญ ดูแลการครัว ซิสเตอร์กาบริเอล ช่วยซิ
สเตอร์อ็อกแนสดูแลเด็กกำพร้าและโรงเรียนเด็กยากจน ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด สอนแผนก
ภาษาอังกฤษ ซิสเตอร์มาเรีย ลูอิซา รับผิดชอบที่ดูแลโบสถ์น้อย เป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองและสอน
เปียโน ซิสเตอร์ลอเรนซินาซึ่งไม่รู้ภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศส จะทำงานบ้านช่วยซิสเตอร์เทเรส

ธันวาคมมักจะเป็นเดือนที่อุ่นอยู่กับการเตรียมฉลองคริสต์มาส ปี 1927 ธันวาคมจึงเป็น
เดือนที่มีภาระเป็นสองเท่า เพราะคุณแม่แบร์นาร์ด์ได้เตรียมการเคลื่อนย้ายไปยังบ้านใหม่ด้วย มัน
เป็นภาระที่ต้องชวนขวย แม้คุณแม่แบร์นาร์ด์มีพลังใจไม่ย่อหย่อนก็ยังมีความรู้สึกลำบากใจ เงินที่
จะใช้ซื้ออาคารใหม่เป็นความกังวลอย่างต่อเนื่อง ธนาคารหลายแห่งบอกปิดในชั้นแรก สุดท้าย
ธนาคารอิน โดจินยอมให้เงินกู้ แต่แล้ว โดยไม่มีวิธีแหว ในวันที่ 12 ธันวาคม เพียง 15 วันก่อนถึงวัน
สิ้นกำหนดนัดซื้ออาคารและที่ดิน ธนาคารเกิดเปลี่ยนใจ คุณแม่แบร์นาร์ด์แทบหมดกำลังใจ เกรง
ว่าจะเสียที่ดินซึ่งในใจของเธอได้ถือเป็นสมบัติของคณะไปเรียบร้อยแล้ว เมื่อรู้สึกหมดทาง คุณแม่
จึงเรียนขอความช่วยเหลือจากท่านสังฆราชเปร์โรส คุณแม่รออยู่เป็นเวลาสองสัปดาห์ แล้วในที่สุด
เช้าวันคริสต์มาส ท่านเปร์โรสก็มาหาคุณแม่พร้อม “ปาฏิหาริย์” คือผู้อำนวยการสำนักธรรมทูตต่าง

แดนแห่งปารีส (Paris Foreign Missions) ที่ประจำอยู่ที่ฮ่องกงได้อนุมัติเงินกู้ตามจำนวนที่จำเป็นต้องใช้ โรงเรียนมาแตร์เดอีรอดแล้ว

คุณแม่แบร์นาร์ดีมีความเป็นนักการทูต และรู้ว่ารัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศของฝรั่งเศสใช้เอกสิทธิ์คอยช่วยเหลือ คุณแม่จึงนัดหมายขอพบท่านหลังวันปีใหม่เพื่อแสดงความขอบคุณและให้กำลังใจท่านในนามของคณะอัครมุขมณฑล ในจดหมายที่คุณแม่แบร์นาร์ดีเขียนถึงคุณแม่แซงต์ฌอง เธอได้เรียนคุณแม่แซงต์ฌองว่า ระหว่างที่ไปเยี่ยมท่าน เธอได้เรียนท่านว่า “สำนักของเราเป็นสำนักมิชชันนารีฝรั่งเศส จึงมีหน้าที่รับผิดชอบให้ฝรั่งเศสมีอิทธิพลด้วยรัฐบาลฝรั่งเศสควรจะยินดีช่วยเหลือเราเช่นเดียวกับประเทศอื่น” นี่แสดงว่าคุณแม่แบร์นาร์ดีไม่ปล่อยให้โอกาสเสียไปเปล่าในความพยายามเต็มที่เพื่อก่อตั้งคณะอัครมุขมณฑลจนสำเร็จในสยาม และเพื่อคงความเป็นมิชชันนารีฝรั่งเศสไว้

สัปดาห์เดียวกันนี้ ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด ได้เขียนจดหมายยืดเยื้อถึงครอบครัวของเธอเล่าความประทับใจต่อสยาม หลังจากที่เธออยู่ในสยามได้หก สัปดาห์ เธอยังมองทุกอย่างโดยเปรียบเทียบกับบ้านเมืองที่เธอจากมา เธอเขียนบรรยายอย่างไม่มีการป้อยว่า:

ดิฉันคาดว่า พวกคุณกำลังคิดว่ากรุงเทพ ฯ เป็นเมืองหลวงแบบนครนิวยอร์ก พอคุณมองดูถนนสายเอกแวงหนึ่ง ความคิดฝันของคุณก็จะเลิดไป มีห้างร้านใหญ่ ๆ ไม่กี่แห่ง เป็นของชาวอังกฤษ แต่ร้านรวงอื่น ๆ ไม่อาจเทียบได้กับร้านซักรีดของชาวจีนในบ้านเราด้วยซ้ำ มีรถรางไฟฟ้า แต่ก็มีเพียงรางเดียว ต้องสับสวิตช์เปลี่ยนหัวต่อทุกรางหลัก...

นี่เป็นความเห็นที่ออกจะกระด้างและคับแคบ ตามทัศนคติของชาวตะวันตก ซึ่งถือเอาระบบคุณค่าในวัฒนธรรมของตนเป็นใหญ่ ถึงกระนั้นนี่ก็เป็นความคิดเห็นจากจิตใจที่มีทั้งรักและสงสาร ซึ่งเห็นได้ในจดหมายฉบับเดียวกันที่ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด แสดงความเห็นใจในสภาพของคนจนและยินดีที่ได้ทำงานกับเด็กกำพร้า 16 คน

คริสต์มาสปีนั้นเป็นวันฉลองครั้งแรกในสยามสำหรับซิสเตอร์ทั้งห้าที่มาใหม่ ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด ได้เล่าไว้อย่างละเอียดในจดหมายที่เธอส่งไปยังสำนักเดิมของเธอที่นิวยอร์ก พวกซิสเตอร์ช่วยกันทำห่อของขวัญเล็ก ๆ ให้เด็กกำพร้าแต่ละคน ในห่อนั้นมีดินสอ สมุด หนู รูป แผ่นเล่นเกม และเสื้อผ้าเด็ก ๆ เล่นกันจนถึงสามทุ่ม แล้วซิสเตอร์ก็ไปสวดภาวนา แล้วก็ถึงพิธีมิสซาเที่ยงคืน โบสถ์ตกแต่งอย่างสวยงาม มีดอกไม้เต็ม มีผ้าแถบสีต่าง ๆ ที่สัตบุรุษผู้มีอันจะกินได้บริจาคให้แต่งวัด คนตรีก็ฟังเพราะดี แต่น่าจจน ซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด สังเกตว่าส่วนใหญ่เป็นท่วงทำนองเพลงแบบเกรกอเรียน แต่ก็ยังมีบางอย่างฟังแปร่ง ๆ คนเล่นออร์แกนซึ่งไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย แต่ประทับใจในท่วงทำนองเพลง ได้นำบทขับที่ไม่เข้ากับเทศกาลมาเล่นอย่างภาคภูมิใจ เช่น เพลง

“นี่คือเดือนของพระมารดา เดือนพฤษภาคมทั้งงดงามและแจ่มใส” พอคุณพ่อบาทหลวงยกศีลแล้ว นักออร์แกนคนนั้นก็เล่นเพลง “นี่คือบ้านเก่าของฉันที่เมืองเคนทักกี!” (My Old Kentucky Home!)

คริสต์มาสเป็นเวลาที่ได้พักผ่อนเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะต้องเจองานหนักคือการย้ายสถานที่ แม้ว่าอาคารที่ซื้อหามาใหม่นี้จะงดงามน่าอยู่ แต่ก็ต้องมีการทำความสะอาดซ่อมแซมและปรับปรุงให้เหมาะสมกับความต้องการของโรงเรียนทุกวัน ซิสเตอร์เทเรสกับผู้ช่วยกลุ่มหนึ่งต้องเดินทางไปที่นั่นเพื่อจัดบ้านและทำความสะอาด ส่วนซิสเตอร์ที่วัดกาลหว่าร์ก็จัดการรวบรวมเก็บข้าวของ เครื่องเรือน ฯลฯ ซึ่งที่สำนักรใหม่ซึ่งใหญ่กว่าเดิมจำเป็นต้องมี เรื่องนี้เป็นโชคดีสำหรับคณะอัครสุลินคือ พี่สาวซิสเตอร์เทเรสที่ประเทศเบลเยียมต้องการทำบุญเพื่อให้ลูกสาวของเธอหายป่วย จากอาการที่น่าวิตก เธอจัดหาให้ตามที่คณะอัครสุลินต้องการคือ เตียงนอน 50เตียง พร้อมพูก ผ้าปูหมอน ผ้าคลุมเตียง ผ้าเช็ดตัว เครื่องครัว ผ้าเช็ดมือ เข็มน้ำ อ่างน้ำ เต่าใหญ่สำหรับห้องครัว และรูปปั้นสำหรับประดับวัดน้อยประจำสำนัก ส่วนข้อเสนอของคุณแม่แบร์นาร์คนอกจากรายการที่กล่าว ท่านต้องการหมวกฟางขลิบสีฟ้า ปกเสื้อสีฟ้าและข้อมือเสื้อซึ่งมีคำ มาแตร์เดอี สำหรับเป็นเครื่องแบบนักเรียนประจำ ทั้งที่คุณแม่อยู่ในสำนักต่างแดนหลายปีแล้ว ท่านก็ยังมีแนวคิดแบบชาวยุโรป

ระยะนั้นซิสเตอร์ราฟาแอลและซิสเตอร์มารี เดอ ลูร์ด ก็เตรียมหลักสูตรภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสที่จะใช้สอน เพราะคุณแม่แบร์นาร์ดต้องการให้มาแตร์เดอีเป็น โรงเรียนระดับเยี่ยมตั้งแต่แรกเริ่ม เนื่องจากซิสเตอร์ราฟาแอลสอบผ่านวิชาภาษาไทยเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว จึงอาจใช้ชื่อของเธอเป็นผู้อำนวยการ โรงเรียนวันที่ 14มกราคม คณะอัครสุลินจึงได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการให้โรงเรียนมาแตร์เดอีเปิดสอนได้

การดำเนินงานขั้นสุดท้ายคือมีพิธีมิสซาสำหรับการเปิดโรงเรียนในวันที่ 2กุมภาพันธ์ และโรงเรียนจะเปิดทำการสอนหลังจากนั้นสี่วัน คือเปิดสอนในวันที่ 6กุมภาพันธ์ สำหรับการเตรียมงานในระยะสุดท้าย ผู้บันทึกเหตุการณ์ได้บันทึกไว้ว่า:

ไม่มีเวลามากนักสำหรับการโยกย้ายและจัดสถานที่ทั้งหมดได้เรียบร้อยเราต้องให้เป็นไปอย่างเรียบง่าย ตั้งแต่วันที่ 25มกราคม ทุกคนต้องไป ๆ มา ๆ ช่วยกันเต็มกำลังกายกำลังใจ เราไม่มีกำลังเงินมากพอจะจ้างคนงานสักกลุ่มหนึ่งซึ่งเขาจะทำงานขนย้ายข้าวของได้อย่างรวดเร็ว ทุกเช้าพวกเขาต้องไปมาที่มาแตร์เดอี จนเย็นจึงกลับมาเหนื่อย แต่สบายใจที่ได้ทำงานขยายอาณาจักรของพระคริสตเจ้า!

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ เป็นวันที่เราแยกกัน เราทั้ง 2กลุ่มรู้สึกเสียใจแต่ก็ยอมรับสภาพนี้ ซิสเตอร์อ๊กแนสและซิสเตอร์กابرียอลยังอยู่ที่วัดกาลหว่าร์ส่วนซิสเตอร์นอกนั้น ไปอยู่ที่มา

แต่ร์มาเดอี... ทุกคนต้องเสียสละด้วยการแยกกันอยู่ ส่วนผู้ที่ดำเนินงานก่อตั้งโรงเรียนใหม่ ก็ต้องเสียสละเพิ่มขึ้นด้วยการที่ต้องสละงานชิ้นแรกของคุณ

วันที่ **2** กุมภาพันธ์ เป็นวันฉลองแม่พระถวายเป็นพระกุมารแต่พระบิดาเจ้า (**Purification**) และเป็นวันเสกเทียนด้วย ท่านสังฆราชเปร์โรสมาถึงสำนักใหม่ของคณะอัครทูตในเวลา **6** นาฬิกา เพื่อเริ่มพิธีเสกตัวอาคารและที่ดินของคณะ ท่านสังฆราชเข้าไป “ทุกซอกทุกมุมเพื่อขับไล่วิญญาณและสิ่งเลวร้ายทุกอย่างไปให้พ้น เพื่อให้สถานที่นี้เป็นศูนย์กลางแห่งแสงสว่าง” ต่อมามีการเสกเทียนและแจกเทียนเหล่านั้นแก่ผู้ร่วมชุมนุมอันเป็นหลักสำคัญของการฉลอง สุดท้าย ท่านสังฆราชขึ้นบนพระแท่นประกอบพิธีมิสซาแรกที่มาแต่ร์มาเดอี

ถ้าหากว่าวันที่ **2** กุมภาพันธ์ เป็นวันแห่งพิธีกรรมทางศาสนา อีกสามวันต่อมาเป็นวันที่ซิสเตอร์ต้องทำงานกันห่าป็น ซิสเตอร์ต้องทำงานเย็บกุลีเพื่อจัดทุกสิ่งทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทางสำหรับต้อนรับเด็กนักเรียนในวันที่ **6** กุมภาพันธ์ผู้บันทึกเหตุการณ์ได้บันทึกว่า “หลังจากที่พวกเราต้องทำงานกันแบบซูปเปอร์แมน โดยอาศัยพลังกำลังคำจูนจากพระบิดาเจ้า ทุกอย่างก็เสร็จเรียบร้อย... พร้อมทั้งจะต้อนรับเด็กนักเรียนแล้ว”

เช้าวันที่ **6** กุมภาพันธ์ ชาวคณะอัครทูตทั้งแปดท่านยืนที่หน้าประตูใหญ่ของโรงเรียนมาแต่ร์มาเดอี รอรับนักเรียนที่มาเรียน **45** คน